

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 30 IANUARIE 1974¹

**Belgische Radio en Televisie și Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs
împotriva
SV SABAM și NV Fonior**

(cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare,
formulată de Tribunal de première instance de Bruxelles)

„BRT — I”

Cauza 127/73

În cauza 127/73,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Tribunal de première instance din Bruxelles, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe între

1. Belgische Radio en Televisie

și

NV Fonior

2. Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs

și

NV Fonior

3. Belgische Radio en Televisie

și

SV SABAM și NV Fonior

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 86 și a articolului 90 alineatul (2) din Tratatul CEE,

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, A. M. Donner și M. Sørensen, președinți de cameră, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh și A. J. Mackenzie Stuart (raportor), judecători,

avocat general: H. Mayras,
grefier: A. Van Houtte,

---

¹ Limba de procedură: olandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Întrucât prin hotărârea din 4 aprilie 1973, primită de grefa Curții la 19 aprilie 1973, Tribunal de première instance din Bruxelles a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, mai multe întrebări privind interpretarea a articolului 86 și a articolului 90 alineatul (2) din Tratatul CEE.

2 Întrebările au fost adresate pentru a permite instanței naționale să aprecieze conformitatea anumitor articole din statutele și din contractele tip ale Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs (denumită în continuare „SABAM”) cu regulile de concurență din Tratatul CEE.

3 Întrucât SABAM a atacat hotărârea de trimitere, prin scrisoarea din 18 septembrie 1973, Tribunalul din Bruxelles a informat Curtea că nu dorea ca examinarea întrebărilor preliminare în fața acesteia să fie suspendată.

4 Calea de atac se întemeiază, în special, pe faptul că, în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 al Comisiei (JO 13, 21 februarie 1962), instanței naționale îi lipsește competența.

5 Din cercetarea judecătorească în cauza pendinte în fața Curții de Justiție rezultă că, încă de la 3 iunie 1970, Comisia a decis să inițieze din oficiu procedura în temeiul articolului 3 din regulamentul menționat împotriva SABAM și a adus decizia respectivă la cunoștința acesteia la 8 iunie 1970.

6 În circumstanțele speciale ale cauzei, este necesar, înainte de a se pronunța cu privire la întrebările adresate, să se examineze mai întâi regularitatea sesizării Curții.

Cu privire la competența Curții

7 Curtea este competentă să se pronunțe cu privire la o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, în temeiul articolului 177, notificată de instanța națională în conformitate cu articolul 20 din Protocolul privind Statutul Curții de Justiție.

8 Tratatul conferă instanței naționale competența de a aprecia dacă o hotărâre cu privire la o problemă de drept comunitar îi este necesară pentru a se pronunța.

9 În consecință, procedura prevăzută la articolul 20 din Protocolul privind Statutul Curții își urmează cursul atâta timp cât cererea instanței naționale nu a fost retrasă și nu a devenit lipsită de obiect.

10 S-a afirmat că nu este obligația Curții să răspundă la întrebările adresate de Tribunalul din Bruxelles din moment ce Comisia a inițiat din oficiu procedura împotriva SABAM în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 17.

11 Potrivit SABAM, întrucât instanțele civile trebuie să fie considerate „autorități ale statelor membre” în sensul articolului 9 alineatul (3) din regulamentul respectiv, Tribunalul din Bruxelles ar fi trebuit, încă de la 8 iunie, să suspende pronunțarea unei hotărâri până la adoptarea de către Comisie a unei decizii.

12 În temeiul articolului 9 alineatul (3), „atâta timp cât Comisia nu a inițiat nicio procedură în temeiul articolelor 2, 3 sau 6”, „autoritățile statelor membre rămân competente pentru aplicarea dispozițiilor articolului 85 alineatul (1) și ale articolului 86, în conformitate cu articolul 88 din tratat”.

13 Prin urmare, de îndată ce Comisia a inițiat o astfel de procedură, autoritățile statelor membre încetează să mai fie competente să acționeze împotriva acelor practici sau acorduri în temeiul dispozițiilor menționate.

14 Prin urmare, este necesar să se examineze dacă instanțele naționale, în fața cărora interdicțiile de la articolele 85 și 86 sunt invocate într-un litigiu de drept privat, trebuie să fie considerate „autorități ale statelor membre”.

15 Competența instanțelor respective pentru a pune în aplicare dispozițiile de drept comunitar, în special în aceste litigii, decurge din efectul direct al acestora.

16 Întrucât interdicțiile de la articolul 85 alineatul (1) și articolul 86 tind, prin natura lor, să producă efecte directe în raporturile dintre persoanele de drept privat, articolele citate creează în mod direct, pentru justițiabili, drepturi pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze.

17 Negarea competenței respective în cazul acestora, în temeiul articolului 9, citat anterior, pentru a asigura protecția necesară, ar însemna să priveze persoanele de drept privat de drepturi care le revin în temeiul tratatului.

18 Faptul că articolul 9 alineatul (3) vizează „autorități ale statelor membre” competente pentru punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 85 alineatul (1) și ale articolului 86, „în conformitate cu articolul 88” arată că se referă exclusiv la autoritățile naționale a căror competență decurge din articolul 88.

19 Efectul acestui articol este de a acorda autorităților statelor membre — inclusiv, în anumite state membre, instanțelor însărcinate în mod special cu aplicarea legislației naționale privind concurența sau cu controlul legalității aplicării acesteia de către autoritățile administrative —, de asemenea, competența pentru punerea în aplicare a dispozițiilor articolelor 85 și 86 din tratat.

20 Faptul că formularea „autorități ale statelor membre” de la articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 include astfel de instanțe, nu poate excepta o instanță, în fața căreia se invocă articolul 86, de la pronunțarea unei hotărâri.

21 Cu toate acestea, în cazul în care Comisia inițiază o procedură în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 17, instanța respectivă poate, dacă apreciază că este necesar din motive de securitate juridică, să suspende pronunțarea unei hotărâri în așteptarea rezultatului acțiunii Comisiei.

22 Pe de altă parte, în general, instanța trebuie să permită procedurii pendinte să își urmeze cursul atunci când constată că fie comportamentul în litigiu nu este, în mod evident, în măsură să determine efecte importante asupra concurenței sau asupra comerțului între statele membre, fie este indubitabilă incompatibilitatea comportamentului respectiv cu articolul 86.

23 Competența unei astfel de instanțe pentru a sesiza Curtea de Justiție cu o cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare nu poate fi împiedicată prin articolul 9 din Regulamentul nr. 17.

24 Prin urmare, Curtea, sesizată în mod legal cu întrebările preliminare adresate de Tribunal de première instance din Bruxelles, este obligată să răspundă acestora.

Pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului-raportor;

după audierea observațiilor orale ale Comisiei Comunităților Europene, ale Guvernului Republicii Federale Germania, ale Belgische Radio en Televisie și ale SABAM,

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 85, 86, 88 și 177;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a CEE, în special articolul 20;

având în vedere Regulamentul nr. 17 al Consiliului CEE, primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat, în special articolele 3 și 9;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA

Hotărăște ca, înainte de a se pronunța cu privire la întrebările adresate, să îl asculte pe avocatul general.

Pronunțată la Luxemburg, 30 ianuarie 1974.

Lecourt	Donner	Sørensen	Monaco	Mertens de Wilmars
Pescatore	Kutscher	Ó Dálaigh	Mackenzie Stuart	

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 30 ianuarie 1974.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
R. Lecourt